

Manifest del 125è aniversari del FC Barcelona

Com en tots els aniversaris, en aquest també, volem celebrar que seguim vius, que encara hi som. 125 anys després, encara hi volem ser. Però, sobretot, volem celebrar que **seguim fidels a allò que ens distingeix de la resta** de clubs del món.

No pas per un afany d'originalitat, sinó perquè **ha sigut, precisament, quan hem insistit en allò que ens distingia de la resta de clubs del món que hem viscut la millor etapa de la nostra història**. Hem sigut els millors, hem guanyat més títols i hem generat admiració pertot arreu, quan ens hem mantingut fidels i hem apostat fort i sense complexos per la nostra manera única de ser i de fer.

És a partir d'aquesta certesa que en aquesta celebració no només volem girar la mirada cap al segle XIX, que ens va veure néixer, ni tampoc només cap al segle XX, que vam viure tan intensament i ens va veure créixer, sinó que, ja ben entrats en el segle XXI, que ha sigut espectacular, volem que la celebració del 125è aniversari ens projecti cap al futur.

Som un dels clubs esportius més grans i més reconeguts del món. **Som catalans**, fills d'aquesta manera tan peculiar d'entendre les coses que és la cultura catalana. Tenim un model de propietat cada vegada més excepcional, si ens comparem amb els nostres rivals, perquè **som un club propietat dels socis i sòcies**. Som un **club multiesportiu**. Hem creat una escola, la **Masia**, que és admirada a tot arreu, amb un planter que no para de donar fruit i de generar talent. Però sobretot, som un dels únics clubs del món realment compromès amb **un estil de joc reconeixible**, elaborat a consciència al llarg de molts anys i amb el qual tothom ens identifica. Pel 125è aniversari hem acabat destil·lant aquests senyals d'identitat irrenunciabls en **un sol compromís, tan ferm i tan evident, tot i que que no sempre prou conscient, que fins i tot el lluïm al cor del nostre escut**:

VOLEM LA PILOTA

Fa 125 anys que VOLEM LA PILOTA, i ho diem així, per celebrar la **ferma persistència d'una voluntat** que hem articulat com un compromís col·lectiu, des del 29 de novembre del 1899 fins al dia d'avui, i que neix en l'entusiasme infantil de nens i nenes, que persegueixen bimbos en mil patis d'escola, carrers i places de tots els racons del món, i s'estira fins a l'afany de socis i sòcies i d'aficionats i aficionades, allà on jugui el Barça, que sospiren perquè no la perdem.

VOLEM LA PILOTA perquè no renunciem a prendre la iniciativa. Per bé i per mal, tenim **una ferma voluntat de lideratge, d'assumir tota la responsabilitat sobre el nostre destí**.

VOLEM LA PILOTA **Per gaudir, per compartir, per vèncer**. Per atacar i per defensar-nos. Per decidir el nostre futur. Per meravellar. Perquè tenim la certesa que juguem millor si juguem tots.

Fa 125 anys que VOLEM LA PILOTA, i és la ferma persistència d'aquesta voluntat la que ens ha anat conduint pas a pas, al llarg de la nostra història, cap a l'estil de joc que se'n deriva, i que és perfectament **reconeixible, admirat arreu i completament identificat amb la cultura catalana**, que és la d'una afició molt diversa d'origen i molt oberta a la influència forània, que ha anat veient com aquest estil es formava a partir de nombroses aportacions, es consolidava com un senyal d'identitat propi i creixia fins a atènyer l'excel·lència.

Som un club fundat per un davanter suís, Joan Gamper, amb dos compatriotes seus, dos anglesos, un alemany, un aragonès i cinc catalans. Des de molt aviat, ja abans del 1910, amb l'aportació del mateix Gamper, jugadors escocesos com Pattullo o Steel, o més endavant la feina d'entrenadors com Greenwell, Poszonyi, o Spouncer, el Barça va apostar pel **Combination Game**, també dit **Passing game, l'estil de joc de tradició escocesa**. En

comparació amb l'escola anglesa, més directament hereva del rugbi, l'escolesa preferia la passada curta, rasa i en diagonal, a la puntada llarga i vertical endavant; la combinació, el talent i la tècnica, a l'empenta i a la força física; el joc col·lectiu a l'individualisme.

És a dir que **el futbol d'atac combinatiu, l'afany de domini a través de la passada**, a Can Barça, hi han sigut des de sempre. Ja hi eren amb Alcántara, Zamora, Samitier, Kubala, Suárez, Segarra, Pujol, Fuster, Rexach. Amb Cruyff, Sotil, Costas, Neeskens, Simonsen i Krankl. Amb Alexanko, Migueli, Sánchez, Maradona, Schuster, Archibald, Lineker i Carrasco. I va continuar essent-hi amb Koeman, Guardiola, Bakero, Laudrup, Støitxkov i Romário. I és clar, amb la Quinta del Mini, els De Boer, Cocu, Kluivert, Luis Enrique, Ronaldo, Rivaldo. Amb Ronaldinho, Eto'o, Deco, Puyol, Valdés, Piqué, Busquets, Xavi, Iniesta, Messi, Alba, Suárez, Neymar. O ara amb Ter Stegen, Araujo, Frenkie, Gavi, Pedri, Lewandowski, Mapi León, Putellas, Bonmatí...

Per aquí hi han passat representants de les millors escoles i tradicions del futbol mundial, de totes aquelles que l'afició conserva en la memòria per la seva vocació atacant, per la seva **espectacularitat**, per la seva **modernitat**.

De fet, els 125 anys de la Història del Barça expliquen la història del futbol i de les seves avantguardes, tàctiques i estilístiques, molt millor que la de cap altre club. Des del Barça de les Cinc Copes de Daucik i Kubala i els **Magiars Mágics** hongaresos, del Campionat Mundial de Suïssa, l'any 1954, amb Czibor i Kocsis, fins a l'Argentina de Messi, que ha guanyat Qatar 2022, o l'Espanya d'Aitana Bonmatí, que s'ha endut la **Copa del Món del femení**, aquest estiu a Austràlia, passant pel futbol total de la **Taronja Mecànica** de Michels, que va dominar la dècada dels 70, i la seva evolució en el **Dream Team** de Cruyff als anys 90 i el **Barça Etern** de Guardiola als 2000, que va desembocar en la victòria de **La Roja** al Mundial de Sud-àfrica 2010. Això sense oblidar les **estrelles brasileres** que van dominar els campionats mundials de la dècada dels anys 90: Romário, Ronaldo, Rivaldo, Ronaldinho. Tots ells van vestir de blaugrana. **Si t'agrada el futbol, t'agrada el Barça.**

Però no va ser fins a la tornada al Club de Johan Cruyff, ja com a entrenador, la temporada 88/89, que vam identificar aquest afany del Barça de dominar el sentit i el ritme dels partits amb la **possessió de la pilota**.

"Si tú tienes el balón, el otro no lo tiene", deia Cruyff. La pilota com a referència única del joc -en lloc de les porteries i, més endavant, dels espais-, és una innovació en la Història de la tàctica del futbol que introdueix Cruyff al Dream Team i que el Barça Etern de Guardiola sublima. L'altre dia comentava amb un bon amic periodista que al centenari només podíem celebrar una Copa d'Europa. Ara en són cinc, set, si afegim les del Femení, i ja no diguem si afegim les de la resta de seccions. "La manera que tenim de voler jugar sempre amb la pilota", va dir Guardiola, "és perquè crec que tots els jugadors, quan eren nens jugant a futbol, van entendre que el que els feia feliços era tenir la pilota".

A Notícia de Catalunya, l'encara vigent radiografia de Jaume Vicens Vives sobre la catalanitat, escrita en les hores baixes de la dictadura franquista, i publicada l'any 1954, no s'hi parlava ni de futbol ni de pilota. Però al tercer capítol, "Eina i feina", sembla que ho faci: "Essencialment, **els catalans hem sofert i sofrim si no podem treballar**, si no se'ns donen les possibilitats d'aplicar al màxim la nostra capacitat feinerà (...). No una, sinó diverses vegades en el transcurs de la nostra existència **hem deixat l'arma de la causa perduda per l'eina del treball de cada dia**". També és en aquest sentit que Vázquez Montalbán parlava del Barça com "l'exèrcit desarmat de Catalunya". L'arma del futbol és la pilota. Millor encara, **l'eina del futbol és la pilota**.

La introducció dels **rondos** i altres exercicis de conservació de la pilota, practicats en espais reduïts, als entrenaments, ja des de principis de la dècada dels anys 70 del segle XX, amb Rinus Michels i Laureano Ruiz, i la seva posterior evolució i sofisticació en jocs de posició tan emblemàtics com el **4vs4+3**, que avui dia es practica en camps d'entrenament de tot el món, són senyals inequívocs d'aquest compromís amb una manera molt concreta d'entendre el joc, **l'estil reconeixible del Barça**, desenvolupat a les categories inferiors i a la Masia, i que té molt a veure amb altres expressions de la cultura popular d'aquest país.

Al rondo, com a la sardana, com als castells, no es tracta de reivindicar la força bruta, sinó de donar-li propòsit, no es tracta de buscar protagonistes ni d'incentivar la recerca de solucions parcials o individuals, sinó de posar en pla d'igualtat tots els components o peces per tal que aprenguin a coordinar-se col·lectivament i en harmonia, a partir de les seves habilitats tècniques i de la interiorització del mètode escollit. És a través de la perfecta combinació entre les peces que s'aconsegueix l'emergència de l'efecte col·lectiu buscat, sigui pura bellesa, ingravidesa, espectacle o bon joc. El talent natural s'identifica millor, s'esmola i brilla més, quan es posa al servei

del col·lectiu. Mireu sinó la trajectòria del millor futbolista de tots els temps, Leo Messi, amb un talent natural individual fora mesura i una llarga i profitosa formació a la Masia.

En una cultura d'arrel cristiana i menestral com la catalana, sense a penes aristocràcia ni exèrcit, la fascinació per la tècnica i pel mètode s'explica fàcilment. Som el país que quan balla compta passes i compassos, quan enlaira la mainada ho fa en colles que formen pinyes, folres i manilles, i quan cuina ho fa a base de sofregits, picades i romescos, preparacions intermèdies, característiques de la nostra cuina, tant o més importants que el plat final.

L'obsessió pel "com" ens ve de fàbrica. Des de **l'Ars Magna de Ramon Llull**, al segle XIII, amb l'ús de diagrames i la lògica-combinatòria de les bondats divines, fins a la tècnica gaudiniana del **trencadís**, que recupera per a nous usos restes de ceràmica. La relació entre els components és el que fa aparèixer o emergir els encerts del sistema, la nova identitat del conjunt, que sempre és superior a la de la suma de les seves parts.

No ens hauria de sorprendre, doncs, que **el procés, per damunt del resultat**, informi els 125 anys d'història del Barça. Si "Fer bé les coses senzilles" és un leitmotiv de la Masia, al vestidor blaugrana d'Helenio Herrera, per exemple, hi tenia penjada aquesta frase: "Les coses difícils exigeixen un temps. Les impossibles, més temps". I això descomptant que, segurament el "Sortiu i fruïu" de Johan Cruyff sigui la frase culer més cèlebre, després del "Més que un Club".

La successiva aportació de jugadors i, sobretot, de tècnics suïssos, escocesos, hongaresos i holandesos, entre d'altres, no per atzar provinents de **països amb marcades tradicions comercials i de resistència a l'autoritarisme**, tan diversos i heterogenis culturalment com Catalunya, ha forjat el nostre estil de joc al llarg dels darrers 125 anys.

No tots els clubs, ni totes les cultures, manifesten de manera tan evident com inconscient, a través d'un estil de joc, a través de mil expressions de la cultura popular, el seu democratism fonamental i la malfiança envers l'autoritarisme en totes les seves formes, la seva configuració diversa, l'horitzontalitat de la seva jerarquia social, les bondats de l'intercanvi, de la destresa tècnica o de la combinació de peces intercanviables. No tots els clubs, ni totes les cultures, per accedir a la ingravidesa, aposten per **la grandesa dels petits**. Per tot això i perquè en complim 125, ha arribat l'hora de celebrar que nosaltres sí que ho fem, i que n'estem molt orgullosos. Per gaudir, per compartir, per vèncer.

Al Futbol Club Barcelona, fa 125 anys que

VOLEM LA PILOTA